

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :
நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு)

(மலர்-41)

Feb (2) / 2009

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

திருவே தஞ்சம்

திருவரங்கனே தஞ்சம்

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்6
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்8
4. முமுக்ஷுப்படி10
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....15
6. திருமாலை20

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 18)

15. ஸாக்ஷீ

யார் நேரடியாக முக்தர்கள் இன்பமாக உள்ளதைக் காண்கிறானோ. பகவான், முக்தர்கள் தன்னால் அளிக்கப்பட்ட ஆனந்தத்தை அனுபவிப்பதை நேரடியாகக் காண்பதால் ஸாக்ஷீ எனப்படுகிறான். அவர்கள் ஆனந்தமயமாக உள்ளதைக் கண்டு அவனும் மகிழ்கிறான். இங்கு அஷ்டாத்யாயி (5-2-91) - ஸாக்ஷாத் த்ரஷ்டரீ ஸம்ஜஞ்யாம் - என்பதற்கு ஏற்ப "இனி" என்ற எச்சம் தாதுவுடன் சேர்க்கப்பட்டு, நேரடியாகக் காண்பதை உணர்த்தும் பெயர்ச்சொல் கூறப்பட்டது. முக்தர்களால் ஆசைப்படும் ப்ரஹ்மம் குறித்து தைத்திரீய ஆனந்தவல்லீ (1-1-2) - ப்ரஹ்மணா விபச்சிதா - அனைத்தும் அறிந்த ப்ரஹ்மம் - என்றது. அனைத்தையும் ஒரே நேரத்தில் காண்பவன் என்பதால் விபச்சித் எனப்பட்டான்.

16. சேஷத்ரஜ்ஞ

எந்தத் தகுதியான இடத்தில் (சேஷத்ரம்) முக்தர்கள் இருந்தால் தன்னை அனுபவித்து ஆனந்தப்படுவார்கள் என்பதை அறிந்தவன். அஷ்டாத்யாயி (3-2-3) - ஆத: அனுபஸர்க்க க: - "ஆ" என்று முடிகின்ற தாதுவுடன் "க" என்ற எச்சம் சேர்க்கப்பட்டு, "ஆ" என்பது விடப்படுகிறது - என்பதற்கு ஏற்ப இந்தத் திருநாமம் உள்ளது. எல்லையற்ற ஆனந்தம் என்ற பயிர் ஓங்கி வளரும் வயலாக உள்ளதால், ஸ்ரீவைகுண்டமே சேஷத்ரம் எனப்படுகிறது. அல்லது சேஷத்ரம் என்பது அதே தன்மை கொண்ட திருமேனி என்றும் கொள்ளலாம். கீழே உள்ள பல வரிகள் காண்க:

- தைத்திரீய சீக்ஷாவல்லீ (6-2) - ஆகாச சரீரம் ப்ரஹ்ம - ப்ரஹ்மம் ஸ்ரீவைகுண்டம் என்ற ஆகாயத்தைத் தனது சரீரமாகக் கொண்டது.
- மஹாபாரதம் மோக்ஷ பர்வம் - முத்தாநாம் து கதி: ப்ரஹ்மந்: சேஷத்ரஜ்ஞ இதி கல்ப்யதே - நான்முகனே முக்தர்கள் அடையும் இலக்காக சேஷத்ரஜ்ஞ என்பது கூறப்பட்டது.
- தைத்திரீய ஆனந்தவல்லீ - பரமே வ்யோமந் ஸ: அச்நுதே - முக்தன் பகவானை வைகுண்டத்தில் அனுபவிக்கிறான்.
- புருஷஸூக்தம் - தே நாஹம் மஹிமாந: ஸசந்தே - வைகுண்டத்தில் முக்தர்களால் பகவானின் மேன்மையை அனுபவிக்க இயல்கிறது.
- நாக ப்ருஷ்டே விராஜதி - முக்தன் வைகுண்டத்தில் ஒளிக்கிறான்.
- ஸ மோதேத த்ரிவிஷ்டபே - முக்தன் வைகுண்டத்தில் ஆனந்தத்தை அனுபவிக்கிறான்.

மீண்டும் பிறவி வேண்டாத முக்தனின் விருப்பத்தைக் கீழே உள்ள மந்திரம் விளக்குகிறது: ராத்ரி: காமேதத் புஷ்பாந்தம் யத் புராணமாகாசம் தத்ர மே ஸ்தாநம் குர்வந் ந புந: பவேயம் - மலர்கள் போன்று நசுஷத்ரங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட போதிலும், ஆகாயம் என்பது வைகுண்டம் போல் ஒளிராமல், இரவாகவே உள்ளது. அந்த வைகுண்டத்திற்கு நான் சென்று வாழ்வேனாக எனக்கு மறு பிறவி இருத்தல் வேண்டாம்.

கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- கீதை (8-21) - யத் கத்வா ந நிவர்த்தந்தே தத்தாம் பரமம் மம - இதுவே எனது உயர்ந்த இடம், இங்கு அடைந்தவன் திரும்புவதில்லை.
- மஹாபாரதம் மோக்ஷத்ரம் - ச்ருதி ப்ரமாணாகம மங்கலைஸ்து யுக்தே ஜரா ம்ருத்யு பயாத் அதீத: ததோ நிமித்தே ச பவே விநஷ்டேஹி அலிங்கம் ஆகாசம் அலிங்க ஏஷ: - எம்பெருமானுடைய கல்யாண குணங்களை அடையும் ஜீவன், மரணம் மற்றும் வ்யோதிகம் குறித்த பயத்தை விலக்குகிறான் என்று வேதங்களும் ஆகமங்களும் கூறுகின்றன. அவன் கர்மத்தையும், அதன் பலனான சரீரத்தையும் விடுகிறான்.
- விஷ்ணுபுராணம் - ஏகாந்தின: ஸதா ப்ரஹ்ம த்யாயந்தே யோகினோ ஹி யே தேஷாம் தத் பரமம் ஸ்தாநம் யத்வை பச்யந்தி ஸூரய: - யார் பரம்பொருளிடம் ஆழ்ந்த பக்தியுடனும், த்யானித்தடனும் உள்ளனரோ அவர்கள் யோகிகள். அவர்கள் எம்பெருமானை எப்போதும் பார்க்கின்ற நித்யசூரிகள் உள்ள உயர்ந்த இடத்தை அடைகின்றனர்.

- ப்ரஹ்ம புராணம் - யத் தந்ந கிஞ்சித் இதி யுக்தம் மஹாவ்யோம தத் உச்யதே - இதுவே வைகுண்டம், இந்த உலகில் உள்ளவை போன்று இதனுள் ஏதும் இல்லை என்று கூறப்படுகிறது.
- தந்மோக்ஷ தத் பரம் தேஜோ விஷ்ணோரிதி விநிச்சய: - இந்த இடமே மோக்ஷத்திற்கான இடம் என்பதில் வேறுபாடான முடிவு இல்லை, இந்த இடம் மிகுந்த தேஜஸ்ஸுடன் கூடியது, இதுவே விஷ்ணுவின் இடமாகும்.
- வராக புராணம் - பச்ய லோகம் இமம் மஹ்யம் யோ ந வேதைஸ்து த்ருச்யதே த்வத் ப்ரியார்த்தம் அயம் லோக: தர்சிதஸ்தே த்விஜோத்தம - எம்பெருமான் அகஸ்தியரிடம், "அந்தணர்களில் உயர்ந்தவனே! எனக்காக இருக்கின்ற இந்த உலகத்தை நீ காண்பாயாக. இதனை வேதங்கள் கூடப் பார்த்ததில்லை. உனக்கு மகிழ்வு அளிக்கவே இந்த லோகம் உனக்குக் காண்பிக்கப்பட்டது", என்றான்.

...தொடரும்

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 41)

3-3-63. ந வா தத்வஹபாவாச்ருதே:

பொருள் - உத்கீதத்திற்கு யாகத்தின் அங்கம் ஒதப்படாத காரணத்தினால், உத்கீத உபாஸனம் அங்கம் என்பது சரியல்ல.

ஸித்தாந்தம் (சூத்திரம் 3-3-59 முதல் 3-3-62 வரை உள்ள பூர்வபக்ஷத்திற்கு உரியது) - உத்கீத உபாஸனம் எப்போதும் யாகத்தின் அங்கமாக உள்ளது என்று விதிப்பது தவறானது ஆகும். ஏன்? உத்கீதம் யாகத்தின் அங்கம் என்று வேதங்களில் ஒதப்படவில்லை. உத்கீதம் யாகத்தின் அங்கமாக உள்ளது என்றால், அது யாகங்களில் சேர்ந்தே காணப்படவேண்டும். சாந்தோக்ய உபநிஷத் (1-1-1) - உத்கீதம் உபாஸீத - உத்கீதத்தை உபாஸிக்கவேண்டும் - என்ற வரியில், உத்கீத உபாஸனத்திற்கு உரிய பலனோ அல்லது அதிகாரமோ படிக்கப்படவில்லை என்றாலும், அடுத்துள்ள வரியில் (1-1-10) - யதேவ வித்யயா கரோதி ச்ரத்தயா உபநிஷதா ததேவ வீர்யவத்தரம் பவதி - என்ற வரியில் உபாஸனம் என்பது பலனின் சாதனமாகவே உள்ளது என்று கூறப்பட்டது. ஆகவே, யாகத்தின் பலனாக உள்ள ஸ்வர்க்கம் முதலான பலன்களைக் காட்டிலும் வேறான பலன்களுக்குச் சாதனமாக உள்ள வித்யையே - உத்கீதம் உபாஸீத - என்று செய்யவேண்டியதாக விதிக்கப்படுகிறது. யாகத்தின் பலனைக் காட்டிலும் வேறு பலனுக்கு உறுப்பாக உள்ள உத்கீத உபாஸனத்திற்கு, யாகத்தின் அங்கமான உத்கீதத்தின் அங்கமாக இருக்கும் தன்மை பொருந்தாது. ஆகவே இந்த (உத்கீத) உபாஸனம் எதனைக் குறித்து உள்ளது என்று சந்தேகம் ஏற்பட்டபோது, அருகில் உள்ள உத்கீதத்தைப் பற்றியது என்பது மட்டுமே கொள்ள இயலும். யாகத்தின் அங்கமாக உத்கீதம் உள்ளதால், அதன் உபாஸனம் யாகங்களில் கைக்கொள்ளப்படுகிறது, அவ்வளவே. ஆக அனைத்து யாகங்களிலும் உத்கீத உபாஸனம் அவசியம் அற்றதாகிறது.

அதிக வீர்யமான பலன் ஏற்படுவது என்பது அதிகமான கர்மபலன் காரணமாகத் தடை ஏற்படாமல் உள்ளதைப் பொறுத்தே என்பது முன்பே கூறப்பட்டது. ஆக, தடை ஏற்படாமல் விரைவாகப் பலன் அளித்தல் என்பது அந்தந்த யாகத்தைப்

பொறுத்தே அமைகிறது. சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் (1-1-10) - யதேவ வித்யயா கரோதி ததேவ வீர்யவத்தரம் பவதி - வித்யை மூலம் செய்யப்படுவது, வீர்யம் அளிப்பது - என்று வித்யை மூலம் பலன் உண்டாவதாகக் கூறப்பட்டது போன்று, மரக்கரண்டி மூலம் யாகங்கள் செய்வதால் தீய சொற்கள் காதில் விழுவதில்லை முதலான பலன்கள் உண்டாகின்றன என ச்ருதிகள் ஓதவில்லை. இப்படிப்பட்ட வாக்கியங்களில் தனித்து பலன் கூறப்படாத காரணத்தினால், அங்கு பலன் என்பதை அர்த்தவாதமாகக் கொண்டது பொருத்தமே ஆகும். ஆனால் ஒரு சில இடங்களில் பலன்கள் தனியாகக் கூறப்படுவதால், விருப்பம் உள்ள இடங்களில் உத்கீத உபாஸனம் கொள்ளப்படலாம் என்றாகிறது. ஆகவே உத்கீத உபாஸனம் அனைத்தும் யாகங்களிலும் அங்கம் அல்ல என்றாகிறது.

3-3-64. தர்சநாத் ச

பொருள் - உத்கீத உபாஸனம் அங்கம் அல்ல என்று ச்ருதிகள் கூறுவதால்.

ஸித்தாந்தம் - சாந்தோக்ய உபநிஷத் (4-17-10) - ஏவம்வித் ஹவை ப்ரஹ்மாயஜ்ஞம் யஜமாநம் ஸர்வாம்ச்சார்த்விஜோ அபி ரக்ஷதி - கூறப்பட்ட தோஷங்களின் பரிகாரத்தை அறித்த நான்முகன் யாகத்தையும், எஜமானனையும், ருக்விக்குகளையும் காக்கிறான் - என்ற வரி காண்க. இங்கு உத்காதா முதலானவர்களின் ஞானம் மூலம் யாகம் காக்கப்படவில்லை என்பதும், அவர்களின் ஞானம் யாகத்தின் அங்கம் அல்ல என்பதும் தேறுகிறது. இதன் மூலம் சூத்திரம் 3-3-60, 61 மற்றும் 62 ஆகியவற்றில் கூறிய தோஷ பரிகார ஞானம் முதலானவைகளும் தள்ளப்படுகின்றன. ஆகவே உத்கீத உபாஸனம் எப்போதும் யாகங்களின் அங்கம் அல்ல.

யதாச்ரயபாவாதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்

மூன்றாம் அத்யாயம் மூன்றாம் பாதம் ஸம்பூர்ணம்

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 41)

13. க்ருதக்ருத்யாதிகாரம்

(ப்ரபத்தி என்னும் கடமை முடித்த சேதனன் கவலை நீங்கி நிற்பது)

ஸமர்த்தே ஸர்வஜ்ஞ ஸஹஜ ஸஹ்ருதி ஸ்வீக்ருத பரே
யத் அர்த்தம் கர்த்தவ்யம் ந புநரிஹ யத் கிஞ்சித் அபி ந:
நியச்சந்தஸ்தஸ்மிந் நிருபாதி மஹாநந்த ஜலதௌ
க்ருதார்த்தீகுர்ம்: ஸ்வம் க்ருபணம் அபி கைங்கர்ய தநிந:

பொருள் - அனைத்தையும் முடிக்கும் சக்தி உள்ளவன், அனைத்தையும் அறிந்தவன், தன்னுடைய ஸ்வபாவத்தாலேயே நம்மிடம் அன்புடன் உள்ளவன் - இப்படிப்பட்ட ஸர்வேச்வரன் நம்மைக் காப்பாற்றும் பொறுப்பை தான் எடுத்துக் கொண்ட பின்னர், அதற்காக நாம் மீண்டும் இந்த உலகில் ஏதும் செய்யத் தேவையில்லை. அதன் பின்னர், நமது ஆத்மாவை எல்லையற்ற ஆனந்தக் கடலாக உள்ள ஸர்வேச்வரனின் அனுபவம் என்பதிலேயே நமது ஆத்மாவை நிலைநிறுத்த வேண்டும். அந்த மோக்ஷம் என்பது உடனே கிட்டாத தரித்ரம் அடைந்தவர்களாக நின்றாலும், நமக்குக் கைங்கர்யம் என்னும் பெருஞ்செல்வம் கிட்டியதை எண்ணி மகிழ்வுடன் இருப்போமாக.

ப்ரபத்தியைச் செய்தவனை “செய்யவேண்டியதைச் செய்தவன்” என்று கூறுவது ஏன்

மூலம் - இவ்வுபாய விசேஷ நிஷ்டன் ப்ராப்திக்கு அநந்தரகாலம் தொடங்கித் தான் இதுக்குக் கோலின பலத்தைப் பற்றத் தனக்குக் கர்த்தவ்யாம்சத்தில் அந்வயமில்லா மையாலும் கர்த்தவ்யாம்சம் ஸக்ருதநுஷ்டானத்தாலே க்ருதமாகையாலும், ஸ்வதந்த்ரனாய் ஸத்ய ஸங்கல்பனான பலப்ரதன் “மா சுச:” என்று அருளிச் செய்கையாலும், தனக்குப் பிறந்த பரந்யாஸரூப தசையைப் பார்த்து நிர்ப்ரனாய்;

விளக்கம் - இப்படியாக ப்ரபத்தி என்னும் உபாயத்தைக் கைக்கொண்ட ஒருவன், இந்த உபாயத்தைக் கைக்கொண்ட நேரம் தொடக்கமாக, அதன் பலனைப் பெறுவதற்காக வேறு எதனையும் செய்யவேண்டிய அவசியம் இல்லை. இவன் என்ன செய்யவேண்டுமோ, அந்தச் செயல்கள் அனைத்தும் ஒருமுறை ப்ரபத்தி செய்ததிலேயே அடங்கிவிடுகிறது. சுதந்திரமாக உள்ளவனும், எடுத்த செயலை முடிப்பது என்ற விரதம் பூண்டவனும், ப்ரபத்தியின் பலனை அளிக்கவல்லவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரன் கீதையில் (18-66) - மா சச: - கவலைப்படாதே - என்றான். இந்தக் காரணங்களால் ப்ரபன்னன், தனது பாரங்களை ஸமர்ப்பித்துவிட்டதை எண்ணியபடியே கவலையின்றி உள்ளான்.

மூலம் - “மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ” என்கிறபடியே ஸித்தோபாயத்வேந ஸ்வீக்ருதனான ஸர்வேச்வரன், “அஹம் த்வா ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி” என்று பலப்ரதாந ஸங்கல்பத்தைப் பண்ணுகையாலே இப்படி விச்வஸநீயனுமாய் ஸமர்த்தனுமாய் உபாயபூதனுமான ஈச்வரனைப் பார்த்து பலஸித்தியில் நிஸ்ஸம்சயனுமாய், நிர்ப்யனுமாய், கடையேறவிட்ட அந்ய புருஷார்த்தங்களையும் காம்பறவிட்ட உபாயாந்தரங்களையும் அகிஞ்சநன் அயத்தநமாக மஹாநிதியைப் பெறுமாப் போலே தான் பெறப்புகுகிற பரம புருஷார்த்தத்தையும் பார்த்து ஹஷ்டமநாவாய்;

விளக்கம் - இப்படிப்பட்ட உபாயமாக உள்ள ஸர்வேச்வரன் கீதையில் - மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ: - என்னை மட்டுமே சரணம் புகுவாயாக - என்றான். இதனால் கிட்டும் பலனைத் தானே அளிப்பதாக - அஹம் த்வா ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி - நான் உன்னை அனைத்துப் பாவங்களில் இருந்தும் காப்பாற்றுவேன் - என்று உறுதி அளிக்கிறான். இப்படியாக நம்பத்தகுந்தவனாக, எதனையும் செய்யவல்லவனாக, உபாயமாக உள்ள ஸர்வேச்வரனைக் காணும் ப்ரபன்னன், தான் செய்த ப்ரபத்திக்கான பலன் குறித்து உள்ள ஐயங்களைக் கைவிடுகிறான்; தனது பயம் அனைத்தையும் துறக்கிறான்; மற்ற புருஷார்த்தங்களை அவற்றின் வாஸனையுடன் கைவிடுகிறான்; மற்ற உபாயங்களை அனைத்தையும் கைவிடுகிறான். மிகுந்த ஏழை ஒருவன், எந்தவிதமான பெரும் முயற்சியும் இல்லாமல் பெருஞ்செல்வம் கிட்டப்பெறுகிறான் என்னும்போது, அவனுக்கு ஏற்படும் ஆனந்தம் போன்று, ப்ரபன்னன் தான் அடையவுள்ள பரமபுருஷார்த்தத்தை எண்ணியபடி மகிழ்கிறான்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

முழுசஷுப்படி

ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 41)

252. "உந்மத்த ப்ரவ்ருத்திக்கு க்ராமப்ராப்தி போலே த்யஜித்த உபாயங்களிலே இவை அந்விதங்களாமோ?" என்று நினைக்கவேண்டா.

அவதாரிகை - "ஸாதநபுத்த்யா செய்யாதவையும் வஸ்துகத்யா ஸாதநகோடியிலே அந்வயிக்கும்" என்னுமத்தை சங்காபூர்வகமாக அருளிச்செய்கிறார் - உந்மத்த - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - மோசஷ ஸாதனம் என்று எண்ணப்படாமல், பழி பாவத்திற்காக அச்சப்பட்டு இயற்றப்பட்ட கர்மங்கள், ஸாதனங்கள் என்று எண்ணப்படுமோ என்ற சந்தேகம் எழலாம். இதற்கான விடையை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, உந்மாதச்சித்தவிப்ரம: என்கிறபடியே சித்தவிப்ரமம் பிறந்தானொருவன் "இன்னவருக்குப் போகிறோம்" என்கிற நினைவு இன்றிக்கே ஒருவழியே போகாநின்றால், அவ்வழிக்கு ஒருரோடே ஸம்பந்தமுண்டாயிருக்கையாலே அவ்வூரிலே சென்று சேருமாபோலே, ஸாதநபுத்திரஹிதமாக லோகாபவாத பீத்யாதிகளாலே செய்யப்படுகிற இவை, விட்ட உபாயங்களிலே அந்விதங்களாமோ வென்று நினைக்கவேண்டா; அவ்விதங்களாயே விடுமென்றபடி. "ஆந்ருசம்ஸ்ய ப்ரதாநராய் அநுஷ்டித்தாலும், ஏறிட்ட கட்டி ஆகாசத்திலே நில்லாதாபோலே, அவையும் ஒரு பலத்தோடே ஸந்திப்பிக்கக்கடவது; ஆகையாலே, அவையும் பாபசப்தவாச்யமாகக் கடவது" என்றிறே தனிசரமத்தில் இவர்தாமே அருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் - அமரகோசம் - உந்மாதச்சித்தவிப்ரம: - உந்மாதம் எனப்படும் மனமயக்கம், ஒரு கருத்து கொண்டதே - என்றது. இதன்படி சித்தப்ரமை கொண்ட

ஒருவன், “இன்ன ஊருக்கு நாம் செல்கிறோம்”, என்று அறியாமல், கால்போன போக்கில் ஏதோ ஒரு வழியாகச் சென்றாலும், அவன் ஏதோ ஓர் ஊரை அடைந்து விடுகிறான் அல்லவோ? அது போன்று, ஸாதனம் என்ற எண்ணத்துடன் செய்யாமல், உலகினர் பழி கூறுவார்களே என்ற அச்சத்துடன் செய்யப்படும் செயல்கள், கைவிட வேண்டியவைகளாகக் கூறப்படும் உபாயங்களில் சேர்ந்து விடுமோ என்னும் சந்தேகம் எழலாம். இவ்விதம் சந்தேகம் கொள்ளவேண்டாம். இது போன்ற ஸாதனங்கள் கைவிட்ட உபாயங்களாகவே கொள்ளப்படும். இதனை ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் தனிசரமத்தில், “மேலே எறியப்பட்ட மண்கட்டி ஒன்று மேலேயே நிற்காதது போன்று, இவற்றை ஒருவன் கருணை காரணமாக இயற்றினால் கூட அவற்றுக்கான பலன் ஏற்பட்டே தீரும். இவையும் பாபம் என்ற பதத்தில் சேர்க்கப்பட வேண்டும்”, என்று அருளிச்செய்தார்.

253. கலங்கி உபாயபுத்தியா பண்ணும் ப்ரபத்தியும் பாதகத்தோடு ஒக்கும்.

அவதாரிகை - அதுதானேயாகிறது - புந: ப்ரபத்திக்கு தோஷம் எது என்ன அருளிச் செய்கிறார்.

விளக்கம் - அப்படி என்றால், இது போன்றவற்றைச் செய்த பின்னர் மீண்டும் ப்ரபத்தி செய்வதில் குற்றம் உண்டோ என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ஸக்ருத் அநுஷ்டாநமொழியப்புநரநுஷ்டாநத்தை ஸஹியாத ப்ரபத்தி ஸ்வபாவத்தை அறியாதே கலங்கி அநிஷ்ட நிவ்ருத்திக்காகவாதல், இஷ்ட ப்ராப்திக்காகவாதல் உபாயபுத்தியா மீண்டு பண்ணும் ப்ரபத்தியும், அத பாதக பீதஸ்த்வம் என்று உபாயாந்தரம் போலே பாதகஸமம் - என்கை.

விளக்கம் - ப்ரபத்தி என்பது ஒருமுறை மட்டுமே செய்யவேண்டியதாகும். மற்றொரு முறை செய்வதைப் பொறுத்துக் கொள்ளாத ப்ரபத்தியின் தன்மையை அறியாமல், கலக்கம் கொண்டு, துன்பங்கள் நீங்கவும் விருப்பம் கைகூடவும் மீண்டும் சரணாகதி செய்யக்கூடும். இத்தகைய ப்ரபத்தியானது, விஷ்ணு தர்மம் - அதபாதக பீதஸ்த்வம் - மற்ற உபாயங்கள் என்ற பாவம் - என்றே ஆகிவிடும். ஆக மீண்டும் ப்ரபத்தி செய்தல் என்பது ப்ரபத்திக்குப் பின்னர் மற்ற உபாயங்களை நாடுவது எப்படிப் பாவமோ, அது போன்றே ஆகும்.

254. மோசஷயிஷ்யாமி - முக்தனாம்படி பண்ணக்கடவேன்.

அவதாரிகை - அநந்தரம், சதுர்த்தபதத்தை உபாதாநம் பண்ணுகிறார் "மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்று, அதுக்கு அர்த்தம் அருளிச் செய்கிறார் - முக்தனாம்படி பண்ணக்கடவேன் - என்று.

விளக்கம் - அடுத்து நான்காம் பதத்தை விளக்குகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது இவற்றில் நின்றும் விடப்பட்டவனாம்படி பண்ணக்கடவேன் - என்கை.

விளக்கம் - அதாவது, இந்தப் பாவங்களில் இருந்து விடப்பட்டவன் என்னும்படியாக நான் உன்னைச் செய்வேன்.

255. ணிச்சாலே - நானும் வேண்டா, நீயும் வேண்டா, அவை தன்னடையே விட்டுப்போங்காணென்கிறான்.

அவதாரிகை - இனி, ணிஜர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் - ணிச்சாலே - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - "யிஷ்யாமி" என்ற பதம் மூலம், "விடுவிப்பேன்" என்பதை விளக்குகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது "யிஷ்யாமி" என்கிற ணிச்சாலே ஸ்வயம் கர்த்தாவாகையன்றிக்கே தான் ப்ராயோஜக கர்த்தாவாய் விடுவிக்கக்கடவேனென்கையாலே, நானும் இதுக்கு ஒரு யத்நம் பண்ணவேண்டா, நீயும் இதுக்கு ப்ரார்த்திக்க வேண்டா; நீ என்னை ஆசிரயித்த ராஜகுல மாஹாத்ம்யத்தாலே உன்னைக் கண்டு தாமே பயப்பட்டு "கானோவொருங்கிற்றுக் கண்டிலமால்" என்கிறபடியே போன வழி தெரியாதபடி தன்னடையே விட்டுப்போங்காணென்று அருளிச்செய்கிறான் - என்கை.

விளக்கம் - "யிஷ்யாமி" என்று கூறுவதன் மூலம் - உனக்கு நான் விடுதலை அளிப்பேன் என்பது இல்லாமல், விடுவிப்பேன் என்ற பொருளை உற்று நோக்குவாயாக. உன்னைப் பாவங்களில் இருந்து மீட்க, நான் (கண்ணன்) எந்தவிதமான முயற்சியும் செய்யவேண்டாம், நீயும் உன்னை மீட்கக் கோரி என்னிடம் விண்ணப்பிக்க வேண்டாம். என்னைச் சரணம் அடைந்த உனது இராஜகுலத்தின் மேன்மை காரணமாக, அந்தப் பாவங்கள் தாமாகவே அச்சம் கொண்டுவிடும். பெரியதிருவந்தாதி (54) -கானோவொருங்கிற்றுக் கண்டிலமால் -

என்னும்படி, அவை இருந்த இடமும் போன இடமும் தெரியாமல் தாமாகவே போய் விடும் - என்று கூறுகிறான்.

256. என்னுடைய நிக்ரஹபலமாய் வந்தவை நானிரங்கினால் கிடக்குமோ? என்கை.

அவதாரிகை - இப்படி அருளிச்செய்ததன் கருத்தை வெளியிடுகிறார் - என்னுடைய - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவ்விதம் கூறியதன் கருத்து என்ன என்பதை விளக்குகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, பாபங்களாகிறன, குப்பையில் ஆமணக்குப்போலே மிடற்றைப் பிடிப்பதொன்றன்றி; சேதநன் பண்ணின கர்மங்கள் சுஷணத்வம்ஸிகளாகையாலே, அப்போதே நசித்துப்போம்; அஜ்ஞனாகையாலே கர்த்தாவான இவனும் மறந்து போக ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞனாய் ஒன்றொழியாமல் உணர்ந்திருந்து ப்ராப்த காலங்களிலே தப்பாமல் நிறுத்து அநுபவிப்பிக்கிற என்னுடைய நிக்ரஹரூபமாகையாலே, அந்த நிக்ரஹ பலமாய் வந்தவை, நிக்ரஹத்துக்கு ப்ரதிகோடியான அநுக்ரஹத்தை நான் பண்ணினால் அவ்விஷயத்திற்பின்னை கிடக்குமோ? என்கை இதுக்குக் கருத்து - என்கிறபடி.

விளக்கம் - பாவங்கள் என்பவை குப்பை மேட்டில் ஆமணக்குச் செடி போன்று எழுந்து, அங்கு வரும் ஒருவனைப் பாம்பு போல் கழுத்தைக் கடிக்கும் தன்மை கொண்டதால் (அவை காண இயலாதவை என்று கருத்து), ஜீவன் செய்த கர்மங்கள் அப்போது மறைந்து விடுவது போன்று, இந்தப் பாவங்களும் அப்போதே (தற்காலிகமாக) அழிகின்றன. அந்தப் பாவங்களை இயற்றிய சேதனனும் அவற்றை மறந்து விடுகிறான். ஆனால் அனைத்தும் அறிந்த எம்பெருமான், இந்தப் பாவங்கள் எதனையும் மறப்பதில்லை. அவற்றைச் சரியான காலத்தில், ஒன்று விடாமல் அநுபவிக்கும்படிச் செய்கிறான். இவை எம்பெருமானின் தண்டனை அளிக்கும் செயலால் உண்டானது ஆகும் (நிக்ரஹம்). இதற்கு மாறாக நான் (கண்ணன்) அநுக்ரஹம் செய்தேன் என்றால், அந்தப் பாவங்கள் உன் பின்னால் தொடருமோ?

257. அநாதிகாலம் பாபங்களைக் கண்டு நீ பட்ட பாட்டை அவைதாம் படும்படி பண்ணுகிறேன்.

அவதாரிகை - தன்னடையே விட்டுப்போம் என்கிற இடத்தில் அபிப்ரேதத்தை அருளிச் செய்கிறார் - அநாதிகாலம் - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - தானாகவே அந்தப் பாவங்கள் ஓடிவிடும் என்று கூறுவதன் பொருளை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, அநாதியான காலமெல்லாம் துக்காவஹமான பாபங்கள் வந்து மேலிடப்புக்கால், அவற்றைக் கண்டு நீ நடுங்கின நடுக்கமெல்லாம் மதாச்ரயண ராஜகுல மாஹாத்மயமுடைய உன்னைக் கண்டு அவைதான் குடல் கரிந்து நடுங்கும்படி பண்ணக்கடவேன் - என்கை. "அவை தானே விட்டுப்போம்படி பண்ணுகையாவது, இவை நமக்கு முன்பு உண்டாய்க் கழிந்தது என்று தோற்றாதபடி போக்குகை; அதாகிறது - இவை ஸ்ம்ருதி விஷயமானலும், தன்னுடைய ஸ்வபாவிக வேஷத்தைப் பார்த்து ஸ்வப்னங் கண்டாற்போலே இவை நமக்கு வந்தேறியாய்க் கழிந்ததென்றிருக்கையும், ஸ்ம்ருதியாலே துக்கம் அநுவர்த்தியாதிருக்கையும்" என்று தனிசரமத்தில் இவர் தாமே அருளிச்செய்தது இவ்விடத்தில் அநுஸந்தேயம்.

விளக்கம் - எல்லையற்ற காலமாக பாவங்கள் பலவும் துன்ப வடிவமாக வந்து உன்னை அச்சுறுத்தியபடி நிற்கின்றன. இந்தப் பாவங்கள் அனைத்தையும், தங்கள் வயிறெரிந்து, நடுங்கி ஓடும்படியாகச் ஸர்வேச்வரன் செய்து விடுகிறான். எப்படி? என்னைச் சரணம் அடைந்த உனது ராஜகுலத்தின் மேன்மையைக் கண்டு அவை நடுங்கும்படிச் செய்து விடுவேன் என்கிறான். இதனை ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் தனது தனிசரமத்தில், "பாவங்கள் தானே விட்டுப்போம் என்றால் - அவை நமக்கு முன்பு ஏற்பட்டு, பின்னர் நீங்கின என்ற எண்ணம் உண்டாகாதபடி (நமக்குப் பாவமே ஏற்படவில்லை என்ற எண்ணம்) நீக்குவதையும்; அப்படியே அந்த நினைவு நமக்குத் தோன்றினாலும் (நமக்கு முன்பு பாவம் சேர்ந்தன என்ற நினைவு), நமது ஆத்மாவின் இயல்பான ஞானம் மற்றும் ஆனந்தம் ஆகிய தன்மைகளை உணர்வதன் மூலம், அவை ஒரு கனவே என்றும், அந்தக் கனவு மறைந்தது என்றும் எண்ணுவதையும்; அந்த நினைவு காரணமாகத் தொடர்ந்து துன்பம் நேராமல் இருப்பதையும் - கொள்ளவேண்டும்", என்று அருளிச்செய்தார்.

ஸ்ரீபிள்ளை லோகாசார்யார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீமணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்தஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 6)

மூலம் - இவை என்ன கோடியிலே அடைக்கப்பட்ட ப்ரபந்தங்கள்? இவை பிறந்தபடி எங்ஙனே? இவற்றுக்கு மூலமென்? ஒன்றை மூலமாகச் சொன்னால் அது மூலமென்றறியும்படி எங்ஙனே? இவை ப்ரமாணமென்றறிவதெத்தாலே? இவற்றுக்கு ப்ரதிபாத்யரார்? இப்ரபந்தங்கள் கற்கைக்கு அதிகாரிகளார்? இவற்றுக்கு போக்தாக்களார்? இவை எதுக்காகப் பண்ணப்பட்டன? என்று சில அவ்யுத்தபந்நர் கேட்க;

விளக்கம் - உலகில் உள்ள நூல்களில் இந்த ப்ரபந்தம் எந்த இனத்தைச் சேர்ந்தவை (அர்த்தவாதமா அல்லது தத்வ உபதேசமா)? இவை எப்படித் தோன்றின (இவருடைய புத்தியின் காரணமாகவா அல்லது எம்பெருமானின் குணங்களை அனுபவித்த மகிழ்வின் காரணமாகவா)? இவற்றின் மூலகாரணம் என்ன (ஆழ்வார் செய்த தவ பலனா அல்லது எம்பெருமானின் கடாசஷமா)? ஏதோ ஒன்றை இதன் மூலகாரணமாகக் கூறினால் (உதாரணமாக எம்பெருமானின் கடாசஷம்), அதுவே மூலகாரணம் என்று எப்படி அறிய முடிந்தது? இவை ப்ரமாணம் என்று எப்படிக்கூறமுடியும்? இவற்றில் கூறப்படும் ஈச்வரன் யார் (ஏகாயநன் கூறுவது போன்று தனியான ஈச்வரனா அல்லது மஹாலக்ஷ்மியுடன் கூடிய எம்பெருமானா)? இந்த ப்ரபந்தங்களைக் கற்பதற்குத் தகுதி உள்ளவர்கள் யார்? இவற்றை அநுபவிக்கும் மனிதர் யார்? இந்த ப்ரபந்தங்கள் எதற்காக இயற்றப்பட்டன (அதாவது எந்தப் புருஷார்த்தம் உயர்வானது என்று காண்பிக்க இயற்றப்பட்டன) என்று அறிவற்ற சிலபல கேள்விகளைக் கேட்கலாம். இதற்கான விடை கூறப்படுகிறது.

மூலம் - இவை புருஷார்த்த ப்ரகாசகமான ப்ரபந்தங்களில் ப்ரதாந ப்ரபந்தங்கள்; பகவத்குணாநுபவஜநித ஹர்ஷப்ரகர்ஷ பலாத்காரம் சொல்லுவிக்கப் பிறந்தன; பகவத் ப்ரஸாத லப்தமான திவ்யசக்ஷுர் மூலமாகப் பிறந்தனவென்னுமிடம் ஸ்வரவசந வ்யக்திகளாலே அறியலாம். வேதாந்த வித்துக்களான

ஸர்வசிஷ்டர்களும் பரிக்ரஹிக்கையாலும், ஸம்ஸாரத்தில் உத்வேகம் பிறந்தார்க்கும் ஜ்ஞாதவ்யமான வேதார்த்தங்களை இப்ரபந்தங்களிலே காண்கையாலும் இவை உத்க்ருஷ்டதமமான ப்ரமாணமென்றறியலாம். எல்லார்க்கும் பரமப்ராப்ய பூதனான ச்ரிய:பதி இப்ரபந்தங்களுக்கு ப்ரதிபாத்யன். ஸம்ஸாரத்தில் ருசியற்று எம்பெருமான் திருவடிகளிலே எப்பேர்ப்பட்ட அடிமைகளும் செய்யவேணுமென்றிருக்குமவன் இவை கற்கைக்கு அதிகாரி. முமுக்ஷுக்களும், முக்தரும், நித்யரும், எம்பெருமான் தானும் இவற்றுக்கு போக்தாக்கள், பகவத் கைங்கர்யமாகிற நிரதிலய புருஷார்த்தம் இன்னபடிப்பட்டிருக்குமென்று அறிவிக்கைக்காகப் பிறந்த ப்ரபந்தங்களிவை - என்று சிரோபாசித ஸத்வருத்தராயிருப்பார்கள் பரிஹரித்தார்கள்.

விளக்கம் - புருஷார்த்தங்களை விளக்குகின்ற ப்ரபந்தங்களில் திருவாய்மொழி முதன்மையானது ஆகும்; எம்பெருமானுடைய குணங்களை அனுபவித்ததன் மூலம் ஏற்பட்ட அளவற்ற மகிழ்ச்சியால் இவை பிறந்தன. எம்பெருமானின் திருவுள்ளம் மூலமாக ஆழ்வாருக்கு ஏற்பட்ட ஞானப்பார்வையின் விளைவாகப் பிறந்தன. இதனைப் பல இடங்களில் காணமுடியும். வேதங்களின் பொருள்களை அறிந்த சான்றோர்கள் பலர் திருவாய்மொழியை ஏற்பதாலும், ஸம்ஸாரத்தில் உத்வேகம் பிறந்தவர்கள் அறிய வேண்டிய வேதப்பொருள்களைத் திருவாய்மொழியில் காணலாம் என்பதாலும் இது மிகச் சிறந்த ப்ரமாணம் ஆகிறது. அனைவரும் சென்று அடையத்தக்கவனும், அனைவரிலும் மேம்பட்டவனும், மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகனும் ஆகிய எம்பெருமானே இந்த ப்ரபந்தங்களின் தலைவன் ஆவான். ஸம்ஸாரத்தில் பிடிப்பு இல்லாமல், எம்பெருமானின் திருவடிகளில் எப்படிப்பட்ட அடிமைத் தொழிலையும் செய்யவேண்டும் என்று உள்ளவர்கள் அனைவரும் திருவாய்மொழியைக் கற்பதற்குத் தகுதி உடையவர்கள் ஆவர். இவற்றை அனுபவிப்பவர்கள் முமுக்ஷுக்கள், முக்தர், நித்யர், மற்றும் எம்பெருமான் ஆகியோர் ஆவர். எம்பெருமானுக்குச் செய்யப்படும் கைங்கர்யம் என்னும் எல்லையற்ற புருஷார்த்தம் "இப்படியாக இருக்கும்" என்று அனைவருக்கும் உணர்த்துவதற்காகவே திருவாய்மொழி தோன்றியது. இப்படியாகத் திருவாய்மொழியைச் சிறந்த ப்ரபந்தம் என, ஆசார்யர்களைப் பலகாலம் போற்றியவர்கள் மேலே உள்ள கேள்விகளுக்குப் பதில் அளித்தனர்.

மூலம் - நிஷித்த பாஷையாகையாலும், இப்ரபந்தங்களை வேதத்தில் அநதிகாரிகள் அப்யஸிக்கக் காண்கையாலும், கலிகாலத்திலே ஜ்ஞாநத்துக்கு அடைவில்லாத சதுர்த்த வர்ணத்திலே பிறந்தாரொருவராலே நிர்மிதங்களாகையாலும், தேசாந்தரங்களிலின்றிக்கே ப்ராதேசிகங்களாகையாலும், அவைதிகர் பரிக்ரஹிக்கையாலும், ச்ருதி ஸ்ம்ருதி விருத்தமான காம புருஷார்த்தத்தைப் பலவிடங்களிலும் பேசுகையாலும், ச்ருதி ஸ்ம்ருதிகளிலே புருஷார்த்ததயா சொல்லப்படுகிற ஐச்வர்ய கைவல்யங்களைக் காற் கடைக் கொள்ளுகையாலும்,

இப்ரபந்தங்கள் ப்ரமாணமாக மாட்டா என்று வைதிககோஷ்டியில் பழக்கமில்லாதார் சில அறிவுகேடர் வந்து ப்ரத்யவஸ்தாநம் பண்ண;

விளக்கம் - அடுத்து, திருவாய்மொழி தமிழில் உள்ளதால் சில அறிவற்றவர்கள் இந்த மொழியை மதிக்காத காரணத்தால், திருவாய்மொழி மீது அவர்களுக்கு விச்வாசம் பிறக்க வேண்டும் என்பதற்காகத் திருவாய்மொழி சிறந்த ப்ரமாணம் என்பதை ஆசேஷபம் மற்றும் ஸமாதாந வடிவத்தில் அருளிச் செய்கிறார். திருவாய்மொழி அமைந்துள்ள பாஷை வைதீகச் செயல்கள் செய்யப்படும் காலங்களில் பேசத்தக்கது அன்று என்பதாலும்; வேதங்களை ஒதுவார்க்கு அதிகாரம் இல்லாதவர்களால் இது கூறப்படுவதாலும்; கலிகாலத்தில் ஞானம் அடையாத நான்காம் வர்ணத்தில் பிறந்த ஒருவரால் இயற்றப்பட்டது என்பதாலும்; இராமாயணம் போன்று அனைத்து இடங்களிலும் இல்லாமல், ஒரு குறிப்பிட்ட தேசத்தில் மட்டுமே காணப்படுவதாலும்; ஸாங்க்கியர் முதலான வேதங்களுக்கு விரோதியானவர்கள் கற்பதாலும்; ச்ருதி ஸ்ம்ருதிகளில் விளக்கப்பட்ட காமபுருஷார்த்தங்களைப் பல இடங்களில் கூறுவதாலும்; ச்ருதி ஸ்ம்ருதிளில் உறுதியாகக் கூறப்படும் ஐச்வர்யகைவல்யங்களைக் காற்கடையாகக் கொள்ளுவதாலும் - திருவாய்மொழி ப்ரமாணங்களாக இயலாது என்று வைதீக கோஷ்டியில் சரியான பரிச்சயம் இல்லாத அஞ்ஞானிகள் சிலர், முரண்பட்டு கேள்வி எழுப்பினர் (இவற்றுக்கான விடைகள் அடுத்த பத்தியில் உள்ளன).

மூலம் - மாத்ஸ்ய புராணத்திலே, பாஷாந்தரத்தாலே பாடாநின்றுள்ள கைசிகாதிகளைத் தன் நாட்டினின்றும் போகவிட்ட ராஜாவைக் குறித்து ஹரிகீர்த்திம் விநைவாந்யத் ப்ராஹ்மணேந நரோத்தம பாஷாகாநம் ந காதவ்யம் தஸ்மாத் பாபம் த்வயா க்ருதம் என்ற யம வசநத்தின்படியே பாஷாநிஷேதம் பகவத்வ்யதிரி்க்த விஷயங்களிலேயாகையாலும், அங்ஙனன்றியே பாஷாமாத்ராவதியாக விதிநிஷே தங்களை அங்கீகரிக்கில் ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையான பாஹ்ய சாஸ்த்ராதிகளப்பயஸிக்க வேண்டுகையாலும், ஆழ்வார் தம்முடைய க்ருபாதிசயத்தாலே வேதத்தில் அநதிகாரிகளான ஸ்த்ரீ சூத்ராதிகளும் இழுவாதபடி வேதார்த்தத்தை த்ராவிட பாஷையாலே அருளிச் செய்கையாலும், எதிர்க்ருமல்புக்கு அநேக ஐந்மங்கள் எம்பெருமான் தானே தொடர்ந்து விஷயீகரிகைக்கடியான பாக்யத்தை யுடையராய், நிரந்தர பகவத் கடாஷை பாத்ர பூதருமாய், தத்வஹிதங்களில் நிபுணராய், அவற்றினுடைய உபதேசத்திலும் ப்ரவ்ருத்தராய், விதுர சபர்யாதிகளில் விலக்ஷணரான ஆழ்வார் பக்கலிலே இப்ரபந்தங்கள் பிறக்கையாலும், இப்பாஷை நடையாடி சிஷ்டப்ரகரமான தேசங்களெங்குமுண்டாய் பாஷாந்தரங்களிலே பிறந்து விலக்ஷணரா யுள்ளாரும் இவற்றின் வைலக்ஷண்யத்தைக் கேட்டு "இவற்றை அப்பயஸிக்கைக்கீடான இப்பாஷை நடையாடும் தேசத்திலே பிறக்கப் பெற்றிலோமே" என்றிருக்கையாலும், இவற்றின் நன்மையைக் கண்டு வேதார்த்தஜ்ஞாநத்துக்கு அடைவில்லாத அவைதிகருங் கூடப்பரிக்ரஹிக்கை ச்லாக்யத

ஹேதுவாகையாலும், வேதநமென்றும் உபாஸநமென்றும் உபநிஷத்துக்களிற் சொல்லுகிற பக்தியை இவற்றில் காமமாகச் சொல்லுகையாலும், ஐச்வர்ய கைவல்யங்களை தூஷித்தது அல்பாஸ்திரத்வாதி தோஷத்தாலேயாகையாலும், ப்ரதிபாத்யனான எம்பெருமானுடைய மாஹாத்மயத்தாலும், எம்பெருமானை ஸுஸ் பஷ்டமாக ப்ரதிபாதிக்கையாலும், பக்திக்கு உத்பாதகங்களாகையாலும், உத்பந்நையான பக்திக்கு வர்த்தகங்களாகையாலும், ச்ரவணாதிகளில் அப்போதே நிரதிசய ப்ரீதி ஜநகங்களாகையாலும், இவற்றில் சொல்லுகிற அர்த்தங்களுக்கு வேதத்தில் பலவிடங்களிலும் ஸாஷ்டியாகச் சொல்லுகையாலும், ப்ரஹ்மகாரண வாதத்தாலும், ப்ரஹ்மஜ்ஞாநாந் மோக்ஷத்தைச் சொல்லுகையாலும், புருஷார்த்த விஷயமான ப்ரபந்தங்கள் எல்லாவற்றிலும் இப்ரபந்தங்களை த்ருடதர ப்ரமாணங்களாக உபபாதித்து வைதிக கோஷ்டியில் அபியுக்தரானவர்கள் பரிஹரித்தார்கள்.

விளக்கம் - மத்ஸ்ய புராணத்தில் ஒரு நிகழ்வு உண்டு. வேறு மொழியில் பாடிய கைசிகன் போன்ற பலரை, நாடு கடத்திய அரசனைப் பார்த்து யமன் - ஹரிகீர்த்திம் விநைவாந்யத் ப்ராஹ்மணேந நரோத்தம பாஷாகாநம் ந காதவ்யம் தஸ்மாத் பாபம் த்வயா க்ருதம் - அந்தணன் ஒருவன் ஸ்ரீஹரியின் மேன்மையைத் தவிர மற்றவர்களின் புகழை வேறு மொழியில் பாடக்கூடாது; இப்படி இருக்க, அவன் வேறு மொழியில் பாடியதைக் கொண்டு நாடு கடத்திய காரணத்தால் நீ பாவம் செய்தவன் - என்றான். இதன் மூலம் குறிப்பிட்ட மொழியை மட்டுமே பிரதானமாகக் கொண்டு வாதம் செய்தால், வடமொழியில் காணப்படும் வேதத்திற்குப் புறம்பான சாஸ்த்ரங்களையும் கற்க வேண்டும் என்றாகிறது. ஆழ்வார் தன்னுடைய கருணை காரணமாக, வேதங்களை ஓதும் தகுதி இல்லாத பெண்கள் மற்றும் நான்காம் வர்ணத்தினர், வேதங்களில் கூறப்பட்டவற்றை இழக்காதபடி, வேதங்களில் பொருள்களைத் தமிழில் அருளிச்செய்தார். பல பிறவிகள் அவதரித்து எம்பெருமானைத் தொடர்ந்து பற்றுவதற்கு ஏற்ற பாக்கியத்தை உடையவராகவும், எப்போதும் எம்பெருமானின் கடாஷத்திற்குப் பாத்திரராக உள்ளவரும், தத்துவ ஹிதங்களில் வல்லவராகவும், அவற்றின் உபதேசங்களில் தேர்ந்தவராகவும், விதுரர் மற்றும் சபரி போன்றவர்களை விட வேறுபட்டவரும் ஆகிய ஆழ்வார் மூலமாக இந்த ப்ரபந்தங்கள் பிறந்தன. தமிழ்மொழி நடையாடுவதால் மற்ற தேசங்களில் பிறந்து சிறப்படைந்த சான்றோர்கள் தமிழ்மொழியின் சிறப்பைக் கண்டு, "இந்த மொழி கற்பதற்குத் தகுதியாக, இந்த மொழி நடையாடும் தேசத்தில் பிறக்காமல் போனோமே", என்று வருந்துகின்றனர். தமிழ்மொழியின் மேன்மையைக் கண்டு வேதார்த்த ஞானத்தை ஏற்காத மற்ற மதத்தினர்களும் கூட, இந்த மொழியை ஏற்பதற்குக் காரணம் இதன் சிறப்பே ஆகும். உபநிஷத்துக்கள் வேதனம் (அறிதல்), உபாசனம் (வழிபாடு) ஆகியவற்றைப் பக்தி என்பதற்கு ஈடாக வைத்து, அதனையே காமம் என்று கூறுகின்றன. மேலும் ஐச்வர்யம் மற்றும் கைவல்யங்கள் தள்ளப்படுகின்றன -

காரணம் அவை அற்பம் மற்றும் நிலையற்றன என்னும் தோஷங்களுடன் கூடியதால் ஆகும். இதில் கூறப்படுகின்ற ஸர்வேச்வரன் மிகுந்த மென்மை உடையவன்; அப்படிப்பட்டவனைக் குறித்து மிகவும் தெளிவாகத் திருவாய்மொழி கூறி, அதனால் பக்தியை ஏற்படுத்தி, அந்த பக்தியை மேலும்மேலும் வளரச்செய்கிறது. திருவாய்மொழியைக் கேட்டவுடனும் கற்றவுடனும் எம்பெருமான் மீது எல்லையற்ற ப்ரேமையை உண்டாக்குகிறது. இவற்றில் கூறப்படும் அர்த்தங்களுக்கு, வேதங்களில் பல இடங்களையும் ப்ரமாணமாகக் கூறலாம். இந்த உலகின் தோற்றத்திற்கு ப்ரஹ்மமே காரணம் என்று திருவாய்மொழி முழங்குகிறது. ப்ரஹ்மத்தைக் குறித்த ஞானம் பெற்றால் மோசடி அடையலாம் என்றும் கூறுகிறது, புருஷார்த்தங்களைப் பற்றிக் கூறுகின்ற அனைத்து ப்ரபந்தங்களிலும், திருவாய்மொழியே உறுதியான ப்ரமாணம் ஆகிறது என்று வைதீக கோஷ்டியில் அறிவுள்ளவர்கள், மேலே உள்ள கருத்துக்களை மறுத்தனர்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருமாலை

(பகுதி - 30)

16. சூதனாய்க் கள்வனாகித் தூர்த்தரோடு இசைந்த காலம்
மாதரார் கயல்கண் என்னும் வலையுள்பட்டு அழுந்துவேணை
போது அரே என்று சொல்லிப் புந்தியில் புகுந்து தன்பால்
ஆதரம் பெருக வைத்த அழகனார் அரங்கம் அன்றே.

பொருள் - ஈசுவரன் என்று யாரும் இல்லை எனவும், ஈசுவரனுக்கு உடைமையான ஆத்மாவை என்னுடையது எனவும் கூறியபடி, உலகவிஷயங்களில் மட்டுமே ஈடுபட்டவர்களுடன் கூடியபடி இருந்தேன். பெண்களின் மீன் போன்ற கண்கள் என்னும் வலையில் சீக்குண்டு நான் நின்றேன். அப்படியாக நான் மூழ்கியபோது, "இங்கே வா", என்று தன் பக்கம் திருவரங்கன் அழைத்தான். அவ்விதம் அழைத்து, எனது நெஞ்சத்தில் புகுந்தான். தனது மீது எனது அன்பானது வெள்ளம் போன்று பெருகவைத்தான். இப்படிப்பட்ட அழகான திருமேனி உடையவனின் இருப்பிடமானது திருவரங்கம் அல்லவோ?

அவதாரிகை - ப்ராப்யமும் ப்ராபகமும் தானே என்னுமிடத்தில் ஸம்சயத்தை அறுத்துத் தந்தாற்போலே ததந்தரபாவியான ஆதரத்தைத் தன் பக்கலிலே விஷயாநுகுணமாகப் பெருகும்படி பண்ணினான் என்கிறார்.

விளக்கம் - "உபாயமும், அந்த உபாயத்தால் அடையப்படும் இலக்கும் நானே" என்னும் விஷயத்தில் உள்ள சந்தேகத்தை இவன் தீர்த்ததை கடந்த பாசுரத்தில் அருளிச்செய்தார். இப்படியாகச் செய்தது போன்று, இவன் மேலும் செய்தது என்னவென்றால் - ஆதரம் என்று கூறப்படும் அன்பைத் தன் மீது திருப்பிக்கொண்டு, அதற்கு ஏற்றாப்போல் அந்த அன்பு பெருகும்படியாகச் செய்தான் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (சூதனாய் கள்வனாகி) - தம்முடைய பூர்வவ்ருத்தம் அருளிச்செய்கிறார். சூதாவது பச்யதோஹரத்வம். களவாவது பரத்ரவ்யத்தை என்னதென்றிருக்கை; ப்ரமாண விஷயமான அர்த்தத்தை இல்லையென்கை. இனி

காஷ்டாபஹாரம் பண்ணினவனுக்கும் ரத்நாபஹாரம் பண்ணினவனுக்கும் அபஹாரமொத்திருக்க, த்ரவ்ய வைஷம்யத்தாலே தோஷமும் நெடுவாசிபட்டிருக்கும். சண்டாள த்ரவ்யத்தை அபஹரித்தார்க்கும் வஸிஷ்ட த்ரவ்யத்தை அபஹரித்தார்க்கும் த்ரவ்யம் ஒன்றானாலும் ஸ்வவான்களுடைய வைஷம்யத்தாலே தோஷம் நெடுவாசிபட்டிருக்கும். இத்த்ரவ்யம் ஸ்ரீகௌஸ்துபம் போலே ஈச்வரனுக்கு ஸ்ப்ருஹணீயமான ஆத்மத்ரவ்யம். உடையவனும் ஸர்வேச்வரனாகையாலே தோஷத்துக்கு அவதியில்லை என்கை. ஆக, களவாகிறது - ஈச்வர சேஷமான ஆத்ம வஸ்துவை என்னது என்றிருக்கை. சூதாவது பச்யதோஹரத்வம், அதாவது ஸத்வருத்த னாயிருப்பானொருவன் "பரசேஷமாய்க்கொண்டு ஆத்மஸ்வரூபமுண்டு; சேஷியான ஈச்வரனுமுண்டு; தர்மாதர்மங்களுமுண்டு", என்று இருந்தால், "இவையெல்லாம் பொய் காண்", என்று அவனை விப்ரலம்பித்து தன்படியாக்கிக் கொள்ளுகை.

விளக்கம் - (சூதனாய் கள்வனாகி) - தான் முன்பு எவ்விதம் வாழ்ந்தேன் என்று கூறுகிறார். சூது என்றால் ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போதே அவரது பொருளை அபகரிப்பதாகும். களவு என்றால் மற்றவர்களின் பொருளைத் தன்னுடையது என்று எண்ணுதல் ஆகும். ப்ரமாணங்கள் மூலம் வெளிப்படும் விஷயங்களை மறுப்பது சூது என்றும், களவு என்று இங்கு கொள்ளப்படுகிறது. ஒரு சுள்ளியைத் திருடியவனுக்கும், இரத்தினமாலையைத் திருடியவனுக்கும், திருட்டு என்பது பொதுவாக இருக்கும்; ஆனால், இரத்தினத்தின் மேன்மை காரணமாக, குற்றம் அவனுக்கு அதிகமாக இருக்கும். சண்டாளன் ஒருவனிடம் திருடப்பட்ட பொருளுக்கும், அந்தணன் ஒருவனிடம் திருடப்பட்ட பொருளுக்கும், "திருடப்பட்ட பொருள்" ஒன்றாகவே இருந்தாலும், திருட்டு கொடுத்தவனின் மேன்மை காரணமாகக் குற்றமும் வேறுபடும். களவு என்பது இங்கு எம்பெருமானின் உடைமையான ஆத்மாவை, தன்னுடைய என்று எண்ணுதல் ஆகும். ஆத்மாவானது எம்பெருமானின் ஸ்ரீகௌஸ்துபமணி போன்று அவனால் விரும்பப் படுவதாகும். இப்படிப்பட்ட ஆத்மாவிற் கு உடைமையானவன் ஸர்வேச்வரன் என்பதால், இந்தக் களவினால் விளையும் பாவத்திற்கு எல்லையில்லை. ஆகவே களவு என்பது - ஈச்வரனின் அடிமையாக உள்ள ஆத்மாவைத் தன்னுடையது என்று எண்ணுவதாகும். சூது என்றால் - ஒருவன், "எம்பெருமானை எஜமானனாகக் கொண்டதே ஆத்மா; இதன் எஜமானனாக ஸர்வேச்வரனே உள்ளான்; தர்மம், அதர்மம் போன்ற பேதங்கள் உண்டு", என்று எண்ணியபடி உள்ளான் என்று வைத்துக் கொள்வோம்; இப்படிப்பட்டவனிடம் சென்று, "இது போன்ற எண்ணங்கள் அனைத்தும் பொய்", என்று கூறி, அவன் மனதை மாற்றி, தங்கள் கூட்டத்தில் சேர்த்துக் கொள்வதே சூது எனப்படும்.

வ்யாக்யானம் - அகவாயில் நினைவு இதுவானால் பின்னை இதுக்கு வர்த்தகராயிருப் பாரோடேயிறே ஸஹவாஸம் பண்ணுவது. (தூர்த்தரோடிசைந்த காலம்) - ப்ராப்தனான ஸர்வேச்வரனை விட்டு அப்ராப்தவிஷயங்களிலே அதிப்ரவணரோடே பொருந்திப் போந்த காலம். இப்படி பொருந்திப்போந்த காலத்தை ஸ்மரிக்கையுங்கூட அஸஹ்ய மாயிருக்கிறதாய்த்து இவர்க்கு. இப்படி அநர்த்தப்பட்டுப் போந்த காலத்துக்குத் தொகையில்லைகிடர். ஆத்மாவுக்கு நிலைநின்ற ஸ்வரூபம் வைஷ்ணவ ஸஹவாஸமே யாயிருக்க, அநர்த்தஹேதுவான ஸ்வபாவத்தை உடையவர்களோடே காலத்தைப் போக்குவதே! பாகவத ஸஹவாஸம் பகவத்விஷயத்தோடே மூட்டிவிடுமோபாதி விபரீதருடைய ஸஹவாஸமும் விஷயப்ராவண்யத்தோடே மூட்டிவிடுமிறே.

விளக்கம் - இப்படி ஒருவன் தனது மனமார மேலே கூறிய சூதையும் கள்ளத்தனத்தையும் செய்கிறான் என்றால், அவன் அதனை வளர்ப்பவர்களுடன் மட்டுமே அல்லவா சேர்வான் என்பதைக் கூறுகிறார். (தூர்த்தரோடிசைந்த காலம்) - நமக்கு அடையப்படும் இலக்காக உள்ள ஸர்வேச்வரனை விட்டு, நமது ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்காத உலக விஷயங்களில் நிலையாக நிற்பவர்களுடன் நட்புடன் வாழ்கின்ற காலம். இப்படியாக தகாதவர்களுடன் சேர்ந்து வாழ்கின்ற காலத்தைக் கண்டாலும் இவருக்கு பொறுக்க இயலாததாக உள்ளது. இப்படியாகத் தகாதவர்களுடன் கழிந்த காலத்திற்கு அளவே இல்லை என்கிறார். ஆத்மாவின் ஸ்வரூபம் என்பது வைஷ்ணவர்களுடன் சேர்வதே என்று இருக்க, அதற்கு தகாததை உண்டாக்கக் காரணமான ஸ்வபாவத்தைக் கொண்டவர்களுடன் சேர்ந்தேனே என்கிறார். பாகவத நட்பு என்பது பகவத்விஷயத்தில் ஈடுபடச் செய்வது போன்று, விபரீதமானவர்களின் நட்பு உலக விஷயங்களில் ஈடுபடுத்தி விடும்.

வ்யாக்யானம் - (மாதரார்கயற்கணென்னும் வலையுள்பட்டழுந்துவேனை) - ஸ்திரீகளுடைய கயல்போல முக்தமாயிருந்துள்ள கண்ணாகிற வலையிலே அகப்பட்டுக் கால்வாங்கமாட்டாத என்னை. ஜாதிமாத்ரமே பற்றாசாக மேல்விழுமதொழிய ஜந்மவ்ருத்தங்கள் ஆராயா அறியான். கண்ணினுடைய ஆகர்ஷத்வமே அறியுமித்தனை. அகவாய் மயிர்க்கத்தியாயிருக்க, இவனையொழியத் தங்களுக்குச் செல்லாமை தோற்றும்படியாய்த்துப் பார்ப்பது. "கண்" என்று பேராய், வலையின் கார்யமாய்த்துப் பலிப்பது. இதுதானும் மணிவலையிறே. கண்ணுக்குள்ளே மணியுமுண்டிறே, அதைப் பற்ற "வலை" என்கிறது. புறம்பு கால்வாங்கவொண்ணாதபடி கண்ணைக்காட்டி, தான் கிட்டாதே அகலநிற்கும்; அதுக்கடி, கிட்டினவன்று அபிநிவேசத்தோடே போகோபக ரணங்களைக் கொண்டிழிந்த இவன், தனக்கு ஸ்நாநீயங்கொண்டு புறப்பட வேண்டும்படியாயிறே அதின் தண்மை இருப்பது. இவன்தான் அவிவேகியாகையாலே அகவாய் ஆராயமாட்டாதே வாய்க்கரையிலே அழுந்தி

நோவுபடாநிற்கும். (வலையுள் பட்டு அழுந்துவேனை) - மீண்டு கால்வாங்கவொண்ணாது; அதுதன்னில் அநுபாவ்ய மொன்றில்லை; கிடந்து உழைக்குமித்தனை. விஷயப்ராவண்யத்தால் ஸித்தித்தது க்லேசமேயாய்விட்டது.

விளக்கம் - (மாதரார் கயல்கண் என்னும் வலையுள் பட்டு அழுந்துவேனை) - பெண்களின் கயல்மீன் போன்ற அழகான கண்கள் என்னும் வலையில் சிக்கிக் கொண்டு, அதிலிருந்து மீள இயலாமல் தவிக்கும் என்னை. பெண்விஷயத்தில் சிக்கும் ஒருவன், அவள் பெண் என்பதை மட்டுமே காண்பான், அல்லாமல் அவளது பிறப்பு, குலஒழுக்கம் போன்றவற்றைக் காணமாட்டான். அவர்களது கண்களின் வலிமை எப்படிப்பட்டது என்று அறிந்து கொள்ளுங்கள் - தங்கள் மனதில் கூர்மையான கத்தி போன்று கொடியவர்களாக உள்ளபோதிலும், இவனைப் பிரிந்து தங்களால் உயிர் வாழ இயலாது என்பது போன்று மயக்கும் கண்பார்வை உள்ளவர்கள். அதற்குப் பெயர்தான் "கண்", ஆனால் உண்மையில் அது ஒரு வலையின் செயலைச் செய்கிறது. கண்ணுக்குள்ளே மணி உள்ளதால், இதனைக் மணிவலை எனலாம். இவனைத் தப்பிக்கவிடாமல் தங்கள் கண்ணைக் காண்பித்து, தாங்கள் இவனிடம் சிக்காமல் தள்ளி நின்றுவிடுவார்கள். ஏன் இப்படி ஒதுங்கி நிற்கிறார்கள் என்றால் - இவர்கள் கிடைக்கும்போது சந்தனம் முதலான இன்பம் அளிக்கும் பொருள்களின் உதவியால் இவர்களுடன் இன்பமாக இருந்துவிட்டு, அந்த இன்பம் நிறைவேறியவுடன் தண்ணீரைத் தேடிச்சென்று சுத்தம் செய்து கொள்ள எண்ணும் அளவே அல்லவோ சிற்றின்பம் உள்ளது? இதனை அவர்கள் தாழ்வு என்று அறிந்த காரணத்தினால், தள்ளியே நிற்கிறார்கள். இவனுக்கு அந்த விவேகம் இல்லை என்பதால், அவர்களின் மனம் அறியாமல், புறத்தோற்றமாகிய கண் அழகில் மயங்கி, அதிலே அழுந்திவிடுகிறான். (வலையுள் பட்டு அழுந்துவேனை) - மீண்டும் அதிலிருந்து மீள இயலாது. அதில் அநுபவித்து மகிழும்படியான சுகம் ஏதும் இல்லை; இறுதியில் வருத்தமே மிஞ்சும்.

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்